

יט ב וִיקְחוּ: וּאִ"ו בשווא נע. אֵלֶיךָ פָּרָה: הפ"א רפויה

יט ז וְכַבֵּס: הב"ת בסגול ולא בצירי, וכן בפסוק י. וְאַחֲרֵי יָבֹא

אֶל-הַמַּחֲנֶה: טעם טפחא בתיבת וְאַחֲרֵי

יט יב הוּא יִתְחַטֵּא-בֹּ בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהַר:

יש לעמוד מעט אחר קריאת הַשְּׁבִיעִי להדגיש את העובדה כי ההפסק העיקרי בתיבה זו ולא בתיבת התביר, אחרת מתקבלת משמעות שאינה נכונה. וכן הדבר גם בחצי השני של הפסוק: הוּא יִתְחַטֵּא-בֹּ בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי - יִטְהַר וְאִם-לֹא יִתְחַטֵּא בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי - לֹא יִטְהַר

יט יד בְּאַהֲלֵ: הב"ת בשווא, אך בהמשך הפסוק בְּאַהֲלֵ מיודע, הב"ת בקמץ

יט טז בַּחֲלֹל-חֶרֶב: געיה בב"ת הראשונה

יט יח עליית שני

היו-שם: געיה בה"א. בַּעֲצֵם הבית פתוחה¹ בַּחֲלֹל: העמדה קלה בב"ת לציון מיודע

כ א כָּל-הָעֵדָה: הטעמה כפולה על תיבה אחת

כ ב וְלֹא-הָיָה מַיִם: טעם נסוג אחר לה"א הראשונה

כ ד וְלִמָּה: במלרע ומ"ם רפויה, וכן הדבר גם בפסוק הבא

כ ה הָרָע: ר"ש קמוצה

כ ז עליית שלישי

כ ח וְהִשְׁקִיתָ: במלרע

כ יג אֲשֶׁר-רָבּוּ: במלרע, יש להיזהר לא להבליע ר"ש אחת לתוך השנייה

כ יד עליית רביעי

מִצְאָתָנוּ: הטעמה באל"ף הקמוצה, לכן התי"ו שלאחריה בשווא נח²

כ יז נַעֲבְרָה-נָא: העי"ן בשווא נח. דֶּרֶךְ הַמִּלֶּדֶת גִּלְדִּי: כך ההטעמה על פי רוב הדפוסים

כ יט בַּמִּסְלָה: געיה בב"ת והמ"ם בשווא נע ללא דגש

כ כב עליית חמישי

כא א וַיִּלָּחֶם: במלעיל, כן הדבר בהמשך בפסוק כג

כא ד לִסְבָּב: הב"ת הראשונה רפה, כן הדבר לפי בן אשר בכתר ארם צובה ולנינגרד

כא ה בְּאַלְקִים: האל"ף אינה נשמעת. קֶצֶה: הטעם בקו"ף מלעיל³

כא ו וַיִּשְׁלַח: השי"ן בפתח ולא בשווא. מִיִּשְׂרָאֵל: המ"ם בחירק חסר וכך גם היר"ד הדגושה שלאחריה

כא ז וַיִּסָּר: במלרע, הוא"ו בשווא נע

כא י עליית ששי

כא יא מִמִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ: יש להקפיד על הפרדת התיבות שלא יישמע שהה"א שבראש התיבה השנייה תשתייך לסוף התיבה הקודמת

כא יג וַיִּחַנּוּ: בטעם רביעי, לא בגרשיים⁴

כא יד יֵאמָר: המ"ם בפתח

כא טו לְשִׁבְתָּ: הלמ"ד בשוא, לא בקמץ

כא יח שָׁרִים: שי"ן שמאלית

כא כ וַנִּשְׁקָפָה: במלעיל

כא כב עליית שביעי

כא כג אַעֲבֹרָה: העי"ן בשווא נח

כא כד יִהְיֶה: היר"ד מוטעמת וקמוצה בקמץ רחב, והה"א בשווא נח

כא ל וַנָּשִׁים: הנר"ן בפתח. מִיִּדְבָּא: הדל"ת בשווא נע

כא לב אֶת-יַעֲזָר: העי"ן בשווא נח

כא לב וַיֹּרֶשׁ אֶת-הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר-שָׁם: הטפחא בתיבת וַיֹּרֶשׁ⁵

כא לד מפטיר

הפטרת חקת שופטים יא:

ב וַיֵּאמְרוּ לוֹ: טעם נסוג אחר ליר"ד

ח וְהִלַּכְתָּ.... וְנִלְחַמְתָּ: מלרע

ז בְּאַתָּם: במלרע. עֵתָה: מלעיל, בפסוק הבא עֵתָה מלרע

ט לְהִלָּחֶם: הטעם בחי"ת והיא בצירי בניגוד לפסוק כז

יג בַּעֲלֹתָו: העמדה קלה בב"ת למנוע הבלעת העי"ן החטופה

טז כִּי בַעֲלֹתָם מִמִּצְרַיִם: טעם טפחא בתיבת כִּי

יז אֶל-מֶלֶךְ אֱדוֹם | לֵאמֹר: פסק בין תיבות אֱדוֹם ובין

לֵאמֹר. אַעֲבֹרָה-נָא: העי"ן בשווא נח

יח וַיָּסֹב: הסמ"ך בקמץ קטן

כא ה' אֱלֹהֵי-יִשְׂרָאֵל: יש לשים לב לקושי המתעורר בקריאת תיבות אלו וטעמיהן

כז לְהִלָּחֶם בִּי: טעם נסוג אחר ללמ"ד וכן הדבר בהמשך בפסוק לב

ראשון של בלק במדבר כב:

ד אֵת יֶרֶק הַשָּׂדֶה: טעם טפחא בתיבת אֵת

ה שני במנחת שבת

⁴ עיין "כא"צ והנוסח "....עמ' 52

⁵ בניגוד לתורה קדומה הסובר כי טעם זה יבוא על תיבת 'האמרי'

¹ אופייני לה"א הידיעה לפני עי"ן (אע"פ שלפי הכלל צריך להיות כאן קמץ).

² למרות שזהו שווא שלאחר תנועה גדולה וכבר דנו בכך בעבר

³ המטעים בצד"י עובר לזמן בינוני (הווה).

פְּתוּרָה: הטעם מימין לפ"א, ההטעמה בת"ו, במלעיל
וּנְעִתָהּ: הקורא את העי"ן כמו אל"ף משנה את משמעות הכתוב.
אָרֶה-לִי: העמדה קלה באל"ף. **וְאֶגְרֹשְׁנֶוּ:** הר"ש בשווא נע ולא
בחטף
ח שלישי במנחת שבת
יא **קָבֵה-לִי:** העמדה קלה בקו"ף
יב **וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-בְּלָעָם:** יש לשים לב לטעמים בפסוק
זה, רבים הקוראים המתבלבלים וקוראים מרכא-טפחא כבר
בתחילתו. הדבר נובע מכך שהאתנח"קוטע את דברי הבורא אל
בלעם באמצע ומחלק את הדיבור לשניים: **לֹא תִלְךָ עִמָּהֶם לֹא**
תָּאֵל אֶת-הָעָם

⁶ הוסבר כמה פעמים שהפתיחה של הפסוק היא לפני האתנח. והאתנח
חוצה את החלק העיקרי של הפסוק כלומר את דברי ה' אל בלעם.